

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 31 maja 2013 r., złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie na rzecz B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. od W. B. kwoty 18.052,06 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu oraz w piśmie procesowym z dnia 7 stycznia 2014 r., stanowiącym uzupełnienie pozwu, pełnomocnik powoda wskazał, iż pozwany w dniu 5 lipca 2007 r. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej (kredytu odnawialnego) o numerze (...). W ramach tej pożyczki pozwanemu udzielono wówczas limitu kredytowego na kwotę 8.000,00 zł. Wobec nieregulowania w terminie terminowo zobowiązań przez W. B., pierwotny wierzyciel wypowiedział powodowi zawartą w dniu 5 lipca 2007 r. umowę i wezwał do spłaty zaległych należności (ostatniej wpłaty pozwany dokonał w dniu 9 listopada 2009 r.). W związku z tym, iż pozwany w dalszym ciągu nie podejmował spłaty zadłużenia, wierzyciel wystawił przeciwko niemu Bankowy Tytuł Egzekucyjny i wszczął na jego podstawie postępowanie egzekucyjne, które nie doprowadziło jednak do zaspokojenia wierzyciela. Wobec powyższego wierzytelność wynikająca z opisanej wyżej umowy została zbyta (...) Bank S.A. na rzecz powoda – na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2012 r., przy czym powód nabył wierzytelność w łącznej kwocie 17.107,71 zł, w tym 11.953,54 zł tytułem kapitału, 3.121,17 tytułem odsetek umownych, naliczanych przez bank w okresie od dnia zawarcia umowy do dnia sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda, 33,00 zł tytułem kosztów poniesionych przez bank w związku z uruchomieniem i bieżącą obsługą kredytu, monitoringu płatności oraz tytułem kosztów działań windykacyjnych podejmowanych przez bank po dniu wypowiedzenia umowy, w wysokości zgodnej z treścią umowy pożyczki gotówkowej. Na podstawie zawartej przez pozwanego umowy pożyczki gotówkowej oraz umowy sprzedaży wierzytelności, zawartej z poprzednim wierzycielem, powód od dnia nabycia wierzytelności kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału oraz opłat opisanych wyżej (w kwocie 33,00 zł), w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Na dzień wniesienia pozwu zaległość z tego tytułu wynosiła 2.944,35 zł. Łączna wysokość zobowiązania pozwanego na dzień 22 maja 2013 r. wynosi 11.953,54 zł tytułem kapitału, 6.065,52 tytułem odsetek i 33,00 zł tytułem kosztów i na dzień wniesienia pozwu jest wymagalna. Powód dokonał kapitalizacji odsetek należnych na dzień wniesienia pozwu, w związku z czym w treści żądania domaga się zasądzenia dalszych odsetek od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy L. Z. w L. VI Wydział Cywilny postanowieniem dnia 3 września 2013 r., wydanym w sprawie o sygnaturze VI (...), wydał nakaz zapłaty zgodny z żądaniem pozwu.

Pozwany pismem z dnia 19 września 2013 r. wniósł sprzeciw od powyższego nakazu, podnosząc w nim zarzut przedawnienia i wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu.

Z uwagi na skuteczne wniesienie przez pozwanego sprzeciwu Sąd Rejonowy L. Z. w L. VI Wydział Cywilny postanowieniem wydanym w dniu 8 października 2013 r. stwierdził utratę mocy nakazu zapłaty w całości i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w S.

W składanych do akt sprawy – już po przekazaniu tejże przez Sąd Rejonowy L. Z. w L. Sądowi Rejonowemu w S. – pismach procesowych pozwany kwestionował również ważność zawartej z pierwotnym wierzycielem umowy, zgodność z prawem działalności tegoż – jako banku – na rynku polskim oraz wysokość zobowiązania, w tym i z uwagi na zawartą przez (...) S.A. z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W., w związku z udzielonym kredytem odnawialnym, umowę ubezpieczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 5 lipca 2007 r. W. B. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. (dalej: (...) Bank S.A.) umowę kredytu odnawialnego o numerze (...), oprocentowanego według zmiennej stopy procentowej w skali roku,

przy czym wysokość należnych bankowi odsetek, opłat za ubezpieczenie i prowizji określona została w „Tabeli odsetek i prowizji kredytu odnawialnego”, a wysokość innych opłat – w „Tabeli opłat kredytu odnawialnego”. Limit kredytowy przyznany pozwanemu wynosił 8 000,00 zł (dowód: umowa kredytu odnawialnego – k. 21-22). W powyższej umowie pozwany poddał się egzekucji prowadzonej na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego roszczeń wynikających z umowy do wysokości trzykrotności limitu kredytowego z dnia zawarcia umowy (tj. do kwoty 24.000,00 zł), o ile wnioski o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności zostaną złożone przed upływem 18 miesięcy od daty rozwiązania umowy.

W dniu 27 maja 2010 r. wystawiony został przez (...) Bank S.A. bankowy tytuł egzekucyjny, stwierdzający, iż na dzień 27 maja 2010 r. wymagalne zadłużenie W. B. z tytułu wskazanej wyżej umowy wynosiło 13 461,40 zł; składała się na nie: kwota 11.953,54 zł tytułem niespłaconego kapitału od dnia 8 grudnia 2012 r. do dnia 4 maja 2010 r., kwota 1.254,83 zł tytułem niespłaconych odsetek umownych zwykłych od dnia 8 grudnia 2012 r. do dnia 4 maja 2010 r., kwota 220,03 zł tytułem niespłaconych odsetek za opróżnienie od dnia 8 grudnia 2012 r. do dnia 27 maja 2010 r., kwota 30,00 zł tytułem niezapłaconych opłat od dnia 8 grudnia 2012 r. do dnia 4 maja 2010 r. oraz kwota 3,00 zł tytułem niespłaconej prowizji, a nadto dalsze odsetki ustawowe, liczone od kwoty 11.953,54 zł od dnia 28 maja 2010 r. do dnia zapłaty, przy czym ich stopa na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego została określona na 13% w stosunku rocznym (dowód: bankowy tytuł wykonawczy – k. 25). Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności powyższemu pozasądowemu tytułowi egzekucyjnemu pierwotny wierzyciel złożył w dniu 27 maja 2010 r. (k. 27). Sąd Rejonowy w S. postanowieniem z dnia 8 lipca 2010 r. nadał powyższemu tytułowi klauzulę wykonalności (k. 26). Z wnioskiem o wszczęcie egzekucji wierzyciel wystąpił w dniu 16 sierpnia 2010 r. (k. 28-29); postanowieniem z dnia 30 grudnia 2010 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w S.B. C. umorzył postępowanie egzekucyjne – z uwagi na bezskuteczność egzekucji (k. 30).

Umową sprzedaży wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2012 r. powód nabył od (...) Bank S.A. wierzytelność pieniężną przysługującą bankowi wobec pozwanego (k. 31-38). Pozwany został zawiadomiony o dokonanej przelewie wierzytelności pismem z dnia 11 czerwca 2012 r. (k. 44); został on również wezwany do zapłaty należności (k. 42).

Wysokość zadłużenia pozwanego na dzień 22 maja 2013 r. wynosiła 18.052,06 zł, w tym 11.953,54 zł tytułem kapitału, 6.065,52 zł tytułem odsetek, 33,00 zł tytułem kosztów (k. 39). Wysokość rocznej stopy odsetek umownych na dzień 22 maja 2013 r. wynosiła 18% w skali roku (k. 37).

Pozwany do dnia obecnego nie spłacił powyższej należności.

Opisany wyżej stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedstawione przez strony dowody w postaci oryginałów i kopii dokumentów (potwierdzonych za zgodność z oryginałem przez profesjonalnych pełnomocników), których wiarygodność i rzetelność nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo B. (...) Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. zasługiwało, w ocenie Sądu, na uwzględnienie.

W oparciu o całokształt zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego Sąd uznał bowiem, iż strona powodowa wywiązała się w pełni z obowiązku wykazania, iż zgodnie z przepisami prawa cywilnego przysługuje jej wobec pozwanego wymagalna wierzytelność w kwocie 18.052,06 zł.

Powód domagał się w niniejszym procesie zasądzenia od pozwanego na jego rzecz roszczenia, które przysługiwało mu z tytułu wierzytelności nabytej przezeń na podstawie umowy cesji. Stosownie do treści art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl art. 509 § 1 k.c., wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie zaś z przepisem art.

513 § 1 k.c., dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Na mocy umowy przelewu wierzytelności dotychczasowy wierzyciel przenosi wierzytelność na osobę trzecią, która wstępuje w miejsce cedenta, przy czym strona pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia jak i skuteczności umowy cesji. Umowa ta skutkuje sukcesją syngularną o charakterze translatywnym – wierzytelność przechodzi na cesjonariusza w postaci niezmienionej, w jakiej przysługiwała cedentowi, w szczególności co do jej wysokości, należności ubocznych oraz ewentualnego jej przedawnienia.

W sprawie pozostawało poza sporem, że pozwany zawarł w dniu 5 lipca 2007 r. z (...) Bank S.A. umowę o kredyt odnawialny, i że następnie – wobec nieregulowania przez pozwanego w terminu zobowiązań wynikających z tej umowy – bank wypowiedział pozwanemu zawartą w dniu 5 lipca 2007 r. umowę i wezwał do spłaty zaległych należności.

Pozwany na rozprawie w dniu 30 kwietnia 2014 r. podniósł, iż powyższa umowa, z uwagi na brak oznaczenia wysokości oprocentowania kredytu i zasad jego zmian, jest umową nieważną.

Powyższy zarzut pozwanego nie znajdował jednak uzasadnienia w stanie faktycznym niniejszej sprawy. W § 2 przedmiotowej umowy wskazane było bowiem, iż wysokość należnych bankowi odsetek, opłat za ubezpieczenie i prowizji określona została w „Tabeli odsetek i prowizji kredytu odnawialnego”, a wysokość innych opłat – w „Tabeli opłat kredytu odnawialnego”, przy czym umowa, w szczególności regulamin oraz tabele, mogą ulec zmianie zgodnie z (...). Powyższe dokumenty stanowiły przy tym integralną część umowy. Z § 6 umowy wynika nadto, iż pozwany dokumenty te otrzymał i się z nimi zapoznał. Jednocześnie należy zauważyć, iż brak zapisów w tym przedmiocie nie skutkowałby nieważnością umowy, lecz jedynie zastosowaniem odpowiednich przepisów ustawowych.

Pozwany nie udźwignął jednocześnie ciężaru dowodu w zakresie obowiązku wykazania braku uprawnień pierwotnego wierzyciela, tj. (...) Bank S.A., do wykonywania działalności bankowej w Polsce, w tym i udzielania kredytów, w czasie zawarcia przedmiotowej umowy z pozwanym. Usiłując wywieść skutki prawne z powyższej okoliczności, zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., powinien on ją udowodnić. Wskazać jednocześnie należy, iż w sprawach cywilnych sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek dowodzenia spoczywa bowiem na stronach.

W. B. podczas rozprawy w dniu 30 kwietnia 2014 r. zakwestionował również wysokość dochodzonego roszczenia, bowiem w jego ocenie wysokość zobowiązania mogłaby być udowodniona jedynie wyciągami bankowymi, ilustrującymi dokonywane przez pozwanego operacje finansowe. Wskazał również, iż wpłacił on na rzecz poprzednika prawnego powoda kwotę 18.000,00 zł.

Zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy - Prawo bankowe (tekst jednolity: Dz.U. z 2012 r., poz. 1376 z późn. zm.) księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych. Zgodnie zaś z art. 95 ust. 1a Prawa bankowego urzędowa moc prawna dokumentów bankowych nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym. W świetle powyższego zauważyć należy, iż przedstawiony przez stronę powodową bankowy tytuł egzekucyjny jest wyłącznie dokumentem prywatnym i jako taki, zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Zdaniem Sądu niezależnie od charakteru przedstawionego dokumentu dopuszczalne jest poczynienie ustaleń na jego podstawie odnośnie istnienia i wysokości należności przysługującej nabywcy wierzytelności. Dokument prywatny stanowi bowiem pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych. Także w niniejszej sprawie Sąd, w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.), uznał treść przedłożonego przez powoda bankowego tytułu egzekucyjnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy. Dokonując

analizy przedstawionych dokumentów, jak i odnosząc się do twierdzeń stron, Sąd nie dostrzegł okoliczności wskazujących na niezgodność oświadczenia w nim zawartego ze stanem faktycznym.

Podnieść przy tym należy, iż powód przedstawił szczegółową historię wierzytelności, przedkładając przy tym dokumenty świadczące o istnieniu wierzytelności w dochodzonej przez powoda wysokości, zaś dane ujęte w wyciągu z załącznika do umowy cesji obrazowały obok kwoty zakupionego przez powoda kapitału kredytowego także inne części składowe zadłużenia oraz wszelkie dane identyfikujące dłużnika. Powód załączył do akt niniejszej sprawy całą dokumentację, jaką uzyskał od swojego poprzednika prawnego (...) Bank S.A., w szczególności umowę kredytu gotówkowego z dnia 5 lipca 2007 r. i bankowy tytuł egzekucyjny wystawiony z tytułu kredytu na podstawie ksiąg przez (...) Bank S. A. wraz z klauzulą wykonalności. Wysokość przysługujących odsetek została zaś udokumentowana oświadczeniem pierwotnego wierzyciela (k. 37).

Wobec złożenia przez stronę powodową odpisu umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika nie było żadnych podstaw do tego, aby podważać skuteczność umowy cesji wierzytelności, jak i jej wysokość, albowiem zarówno przedłożona umowa kredytu, jak i wyciąg z umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika są dowodami wiarygodnymi i w pełni dokumentującymi powyższe dane. Odnosząc się przy tym do mocy dowodowej wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda, należy podkreślić, iż wyciąg ten stanowi potwierdzenie faktu zaksięgowania danej wierzytelności w księgach tego Funduszu, a tym samym stanowi dowód nabycia konkretnej wierzytelności. Skoro bowiem określona wierzytelność została zaksięgowana w księgach rachunkowych funduszu, to niewątpliwie jest, iż wierzytelność ta musiała zostać przez wskazany fundusz wcześniej nabyta. Należy również nadmienić, iż załączony do akt niniejszej sprawy wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu zawiera niezwykle istotne informacje, a przede wszystkim wskazuje na elementy przedmiotowo i podmiotowo istotne umowy cesji, takie jak: strony umowy, datę zawarcia umowy, wysokość wierzytelności wraz ze wskazaniem jej poszczególnych składników, a także datę zawarcia umowy cesji z poprzednim właścicielem. Niewątpliwie zatem wskazany wyżej wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu wraz z umową sprzedaży wierzytelności i z załączonym do niej wyciągiem z załącznika w sposób jasny dokumentują zarówno sam fakt zawarcia umowy przelewu wierzytelności przez (...) Banku S.A. na rzecz powoda, jak i treść tej umowy obejmującą w szczególności wierzytelność banku wobec pozwanego z tytułu zawartej w dniu 5 lipca 2007 r. umowy kredytu gotówkowego.

Sąd zważył także, iż pozwany wskazując, iż wpłacił kwotę 18.000,00 zł, nie wskazał w jakim terminie, z jakiego tytułu i na rzecz jakiego podmiotu powyższej wpłaty dokonał; nie przedstawił również żadnych dowodów potwierdzających fakt jej dokonania. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Art. 232 k.p.c. stanowi zaś, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar dowodu w zakresie wykonania zobowiązania co do kwoty 18.000,00 zł spoczywał więc na stronie pozwanej, albowiem to W. B. z faktu uregulowania świadczenia wywodzi skutek prawny w postaci wygaśnięcia zobowiązania. W związku z powyższym nie sposób było oprzeć się na powyższym nieudowodnionym twierdzeniu podczas ustalania stanu faktycznego sprawy.

Odnosząc się do podnoszonej przez pozwanego w piśmie z dnia 9 kwietnia 2014 r. kwestii dokonania w umowie zlecenia pierwotnemu wierzycielowi zawarcia ubezpieczenia od utraty pracy pozwanego (zawarcia umowy ubezpieczenia na rzecz osoby trzeciej zgodnie, z art. 808 k.c.), wskazać należy, iż (...) Bank S.A. jako podmiot uprawniony do odbioru świadczeń z tytułu umowy ubezpieczenia do wysokości salda zadłużenia, nawet w przypadku zrealizowania się ryzyka ubezpieczeniowego, nie miał obowiązku z tego uprawnienia korzystać. Umowa ubezpieczenia stanowiła swego rodzaju zabezpieczenie wykonania zobowiązania, nie zwalniała jednak pozwanego dłużnika z obowiązku spłaty zadłużenia. Umowa kredytu odnawialnego nie wskazywała również na pierwszeństwo dochodzenia roszczeń z tytułu umowy kredytu, w przypadku zaistnienia zdarzenia ubezpieczeniowego, od ubezpieczyciela. Z przeprowadzonych w toku postępowania dowodów nie wynika zarazem, by pierwotny wierzyciel otrzymał jakąkolwiek wpłatę z tytułu zawartej umowy na poczet zadłużenia pozwanego. W świetle powyższego uznać należało, iż zawarcie wskazanej umowy ubezpieczenia nie miało wpływu zarówno na zasadność, jak i wysokość dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia.

Bezzasadny był również tym zarzut pozwanego, iż zgodnie z art. 731 k.c. termin przedawnienia roszczenia przysługującego powodowemu funduszowi wobec niego wynosi 2 lata albowiem, dochodzone w niniejszym procesie przez powoda roszczenie wynika ze stosunku rachunku bankowego.

Powód twierdził przy tym, że termin przedawnienia roszczenia przysługującego powodowemu funduszowi wobec niego powinien być ustalony wedle porządku prawnego przewidzianego przez przepisy szczególne do regulacji z art. 117 k.p.c. i z art. 118 k.c., a w szczególności przez przepisy ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych [(tekst jednolity: Dz.U. z 2012, poz. 1232); uchylonej przez art. 38 ustawy z dnia z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz.1036)], która w art. 6 stanowiła, iż roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem 2 lat .

Elektronicznym instrumentem płatniczym jest każdy instrument płatniczy, w tym z dostępem do środków pieniężnych na odległość, umożliwiający posiadaczowi dokonywanie operacji przy użyciu informatycznych nośników danych lub elektroniczną identyfikację posiadacza niezbędną do dokonania operacji, w szczególności kartę płatniczą lub instrument pieniądza elektronicznego (art. 2 pkt. 4 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych).

Tymczasem umowa, jaką zawarł pozwany z (...) Bank S.A., była umową o udzielenie kredytu odnawialnego, nie zawierającą żadnych stypulacji symptomatycznych dla umowy o elektroniczny instrument płatniczy.

Kredyt odnawialny (kredyt rewolwingowy, ang. revolving credit) jest to kredyt w ramach rachunku bieżącego lub konta osobistego. W umowie kredytowej zawarty jest dopuszczalny limit kredytu i termin, w którym można go wykorzystywać. Wypłata środków z rachunku powyżej aktualnego salda powoduje automatyczne zaciągnięcie kredytu. Każda spłata całości lub części zaciągniętego kredytu powoduje odnowienie wielkości potencjalnego kredytu do dopuszczalnego w umowie salda.

Kredyt odnawialny może być wielokrotnie wykorzystywany w całości lub części w terminie zawartym w umowie.

O poprawności zaprezentowanej wyżej przez Sąd konstatacji, iż zawarta przez poprzednika prawnego powodowego funduszu i W. B. umowa nie podlegała regulacjom ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych, lecz że jest jednym z rodzajów kredytu konsumenckiego, świadczy nadto przepis z art. 3 ust. 2 pkt. 5 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2011 r., Nr 126, poz. 715 z późn. zm.).

Zgodnie z treścią art. 117 § 1 k.c. roszczenia majątkowe co do zasady ulegają przedawnieniu. Ogólne terminy przedawnienia roszczeń zawarte zostały w treści art. 118 k.c., zgodnie z którym termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarcze – trzy lata. P.waż umowa kredytu zawarta została przez pozwanego z bankiem, przeto należność z niej wynikająca ma charakter świadczenia związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą przez bank i przedawnia się z upływem lat trzech.

Stosownie do art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Zgodnie zaś z art. 124 § 2 k.c. w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie co do nie biegnie na nowo dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (a więc rozpoczyna swój bieg na nowo w chwili zakończenia postępowania).

W niniejszej sprawie powód nie udowodnił terminu wypowiedzenia umowy, a co za tym idzie również początkowej daty wymagalności roszczenia. Z uwagi jednak na zawarcie umowy kredytu odnawialnego w dniu 5 lipca 2007 r. niewątpliwym jest, iż wskazany wyżej trzyletni termin przedawnienia nie upłynął przed dnia 5 lipca 2010 r..

Jednocześnie za słuszny Sąd uznał utrwalony w orzecznictwie pogląd, iż wniosek o nadanie klauzuli wykonalności pozasądowemu tytułowi wykonawczemu, jakim jest bankowy tytuł egzekucyjny, przerywa bieg przedawnienia (por.: uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC 2005/4/58, OSP 2007/9/106, Wokanda 2004/10/1, Wokanda 2004/3/2, Biul.SN 2004/1/7, Pr.Bankowe 2004/12/7, M.Prawn. 2004/22/1045; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, LEX nr 284135; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 listopada 2012 r., I ACa 565/12, LEX nr 1246853). Z wnioskiem takim pierwotny wierzyciel (...) Bank S.A. – wystąpił w dniu 27 maja 2010 r., a więc bez wątplenia przed upływem terminu przedawnienia.

Sąd przychylił się także do poglądu wyrażonego przez Sąd Najwyższy w wyroku z 10 października 2003 r. (II CK 113/02, OSP 2004/11/141, Pr.Spółek 2004/6/59), zgodnie z którym także złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji przerywa bieg przedawnienia. Taki wniosek złożył poprzedni wierzyciel, tj. (...) Bank S.A., w dniu 16 sierpnia 2008 r. i na tej podstawie Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w S. B. C.wszczął postępowanie egzekucyjne w stosunku do pozwanego. Jak wynika z przedłożonej przez powoda dokumentacji, komornik umorzył postępowanie egzekucyjne postanowieniem z dnia 30 grudnia 2010 r. i od tego dnia na nowo rozpoczął swój bieg termin przedawnienia. W niniejszej sprawie roszczenie uległoby więc przedawnieniu w dniu 30 grudnia 2013 r. Skoro więc powód wniósł pozew dnia 23 maja 2013 r., to uczynił to przed upływem terminu trzyletniego przedawnienia roszczenia objętego pozwem.

Jedynie na marginesie powyższych rozważań wskazać należy, iż wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego przez bank uprawnia tylko bank do uzyskania na swoją rzecz klauzuli wykonalności. Żaden inny podmiot takiej klauzuli nie może na siebie uzyskać, ani z niej skorzystać. W przypadku nabycia wierzytelności banku przez podmiot niemający takiego przymiotu, może on jej dochodzić tylko i wyłącznie na drodze sądowej. Dlatego też w celu uzyskania tytułu egzekucyjnego przez nabywcę wierzytelności konieczne jest wystąpienie przez niego z pozwem o zasądzenie przedmiotowej należności, co też powód uczynił w rozpoznawanej sprawie. Powyższe stanowisko znajduje odzwierciedlenie w również w utrwalonym orzecznictwie (por.: uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2009 r., III CZP 4/09, OSNC 2010/1/2, Prok.i Pr.-wkł. 2010/7-8/48, Biul.SN 2009/3/6; uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC 2005/6/98, Biul.SN 2004/4/4, Pr.Bankowe 2004/12/17, M.Prawn. 2005/6/310, M.Prawn. 2004/15/720).

Mając na uwadze wszystkie przedstawione powyżej okoliczności faktyczne i treść przepisów prawa, Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji.

Od dochodzonej pozwem kwoty Sąd zasądził ponadto od pozwanego na rzecz powoda odsetki umowne w wysokości wskazanej w umowie pożyczki – od dnia wniesienia pozwu (co miało miejsce w dniu 23 maja 2013 r.) do dnia zapłaty. Za podstawę orzeczenia w powyższym zakresie Sąd przyjął art. 359 § 1 i 2 k.c., art. 482 § 1 k.c. oraz art. 481 § 1 i 2 k.c.. Zgodnie z treścią powołanych przepisów, w przypadku, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Sytuacja taka miała miejsce również w niniejszej sprawie, przy czym wysokość przysługujących odsetek równa była wysokości odsetek maksymalnych, tj. czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu o kosztach procesu, zawartego w punkcie II sentencji wyroku, była zawarta w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Na zasądzoną z tego tytułu od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.643,00 zł składały się: uiszczona przez powoda opłata sądowa od pozwu w kwocie 226,00 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym w kwocie 2.400,00 zł, ustalone zgodnie z § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 490) powiększone o kwotę 17,00 zł, uiszczoną przez powodowi fundusz tytułem opłaty skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa.

Rozstrzygając w przedmiocie zwrotu powodowi części uiszczonej przez niego opłaty stosunkowej od pozwu (w kwocie 667,00 zł) Sąd miał na uwadze, iż zgodnie z art. 19 ust. 2 punkcie 2 w zw. z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 z późn. zm.) opłata stosunkowa od niniejszego pozwu – podlegającego rozpoznaniu w elektronicznym postępowaniu upominawczym – wynosiła 226,00 zł i w całości została uiszczona przez powoda w chwili składania pozwu. Uzupelnienie tej opłaty – z uwagi na wniesiony sprzeciw – dokonane powinno być po zakończeniu postępowania, co do zasady zgodnie z regułą odpowiedzialności za wynik procesu. Art. 80 z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych przewiduje zaś obowiązek zwrotu opłaty sądowej uiszczonej nienależnie. Z uwagi na powyższe należało nakazać zwrot powodowi nienależnie uiszczonej części opłaty od pozwu, tj. kwotę 677,00 zł.

O brakujących kosztach sądowych powstałych w związku z zwrotem części opłaty sądowej od pozwu orzeczono na podstawie art. 113 z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., obciążając nimi pozwanego stosownie do wyniku procesu. _